

V průběhu posledních dvou desetiletí prošla německá zahraniční politika významnou proměnou ve vztahu k užívání ozbrojených sil v zahraničí. Mohlo by se zdát, že tento proces je výsledkem racionálního přizpůsobení politiky novým podmínkám. V této práci je však vyzdvížena role společenských norem a sdílených představ při formování vojenské politiky znovusjednoceného Německa. Pomocí konceptu civilně-vojenské kultury je v této práci vysvětleno, proč se německá politika užívání síly stále do určité míry odlišuje od „normální racionální politiky“. Německou výjimečnost lze na jednu stranu vysvětlit přetrvávajícím vlivem „kultury zdrženlivosti“ v užívání vojenské síly, která je stále významnou součástí německé strategické a zahraničněpolitické identity, na druhou stranu je zde zdůrazněn vliv faktu, že pohled německé společnosti na armádu se v mnohém liší od pojetí armády v jiných státech. Na základě analýzy mediálního obrazu Bundeswehru a jeho vojáků je zde argumentováno, že dominantní představa o armádě jakožto mírové humanitární organizaci výrazným způsobem vymezuje podmínky jejího nasazení v zahraničí. Zatímco mise s charakterem postkonfliktní rekonstrukce, humanitární mise či pomoc při živelních katastrofách patří k základním úkolům Bundeswehru, dle současného dominantního obrazu vojáků se jakékoli bojové nasazení jeví jako nevhodné a neadekvátní.